

La ciutat i el pla

El dia 22 de novembre, l'Ajuntament de València obri el període d'exposició pública del Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU), amb la finalitat que associacions de veïns, grups polítics, professionals i ciutadans en general hi puguen formular les objeccions i les propostes que consideren oportunes, en un debat que desembocarà en l'aprovació definitiva del Pla, la primavera de l'any vinent. La Coalició Popular, per exemple, ja ha creat, com a grup municipal d'oposició, una oficina de tècnics i juristes per a dedicar-se a estudiar-lo. I les associacions ciutadanes estan treballant sobre el tema.

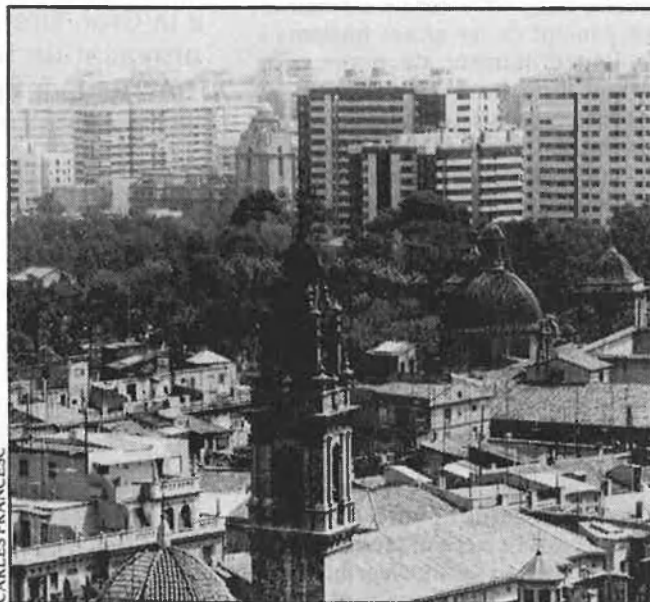
Es tracta, indubtablement, d'un esdeveniment fonamental, no sols perquè afecta la concentració urbana més important del País Valencià, sinó perquè constitueix una acció de planificació urbanística —la més global que un consistori pot dissenyar— sobre una ciutat amb la pell

València busca una conformació urbana més definitiva.

molt castigada per la història, carregada de problemes oberts al futur, amb mancances flagrants d'infraestructura, amb un gran deteriorament del patrimoni artístic, una forta congestió circulatòria i dèficits espectaculars en zones verdes i en espais d'oci i cultura. Una urbs, en definitiva, de quasi 800.000 habitants, a la recerca d'una identitat, que polaritza traumàticament la vida de tota una comarca (la de l'Horta) i que necessita resoldre la seua situació actual de nus de comunicacions aparentment indesenllaçable.

Sobre la validesa i les característiques del PGOU com a eina d'ordenació de la ciutat hi ha una extensa i inacabable discussió teòrica entre els especialistes. En primer

Les zones verdes, un dels majors dèficits.

lloc, a propòsit dels instruments que ha de fer servir: les normes i regulacions urbanístiques o el dibuix, el pla que ofereix unes directrius generals o el projecte que dissenya els principals elements de la configuració urbana. En segon lloc, hi ha la discussió entre el creixement i la reconstrucció. ¿Quin és l'objectiu prioritari? ¿Preveure i garantir l'expansió de la ciutat o assumir la tasca de la reconstrucció del seu teixit, de la configuració de la seua personalitat?

Aquests interrogants, representant unes i altres formes d'entendre la ciutat i de concebre el seu futur, donaran uns resultats o uns altres, tot definint el model, l'esquema de convivència i l'aparença física de l'urbs. A València, pel que s'ha conegut del PGOU que ara es fa públic, sembla que els problemes de trànsit, de circulació, constitueixen una prioritat fonamental, tant pel que fa a l'interior de la ciutat (amb solucions per ponts elevats, direccions úniques, etc) com pel que fa a la canalització del trànsit de les carreteres costaneres i l'autopista del Mediterrani per fora del centre urbà, evitant, així, el pas de transports perillosos pel seu interior.

Propostes com el *by pass* (que és recollit al Pla) i el tercer cinturó de ronda s'han barallat en aquest sentit. Ara sembla que s'optarà, a curt termini, per una altra mena de solució. Una solució que costarà, ja ha costat realment, la desaparició de la platja de Natzaret, on es contrueix una carretera que connecta la circumval·lació pel nou llit del Túria amb el port de València, precisament per a fer possible el pas de transports, i que ha estat molt contestada per l'associació de veïns del barri afectat.

Adolf Beltran

Les obres del ferrocarril suburbà, d'altra banda, el soterrament de les vies de la FEVE (ferrocarrils de via estreta) i de la RENFE, la realització del jardí del Túria —un dels més ambiciosos i desitjats projectes de la ciutat—, la recuperació del centre històric, l'establiment de límits a l'expansió de l'urbs, les previsions d'equipaments per als barris i molts altres aspectes es troben, d'una manera o una altra, afectats pel debat sobre el Pla. Un pla per a una ciutat que aspira a dotar-se d'una imatge definida i sòlida, que té tendència als projectes de gran envergadura mentre no es traue de les mans els problemes endèmics, i que té pendents els mecanismes de coordinació —després de la desaparició de l'organisme Gran València— amb la comarca i els municipis de la seua àrea metropolitana.

De tota manera, la impressió inicial, en un moment previ a l'exposició pública del PGOU, és que allò que es proposa, té —llevat de singularitats com el Jardí del Túria, sobre el projecte de Bofill— un aire de convencionalitat en les solucions per a eixir al pas d'innombrables urgències. Una convencionalitat potser eficaç, però que apareix bastant distant d'una reflexió valenta, completa i a fons sobre el sentit d'una ciutat a les darreries del segle XX. Una qüestió que la vocació mediterrània, oficialment subvencionada, no pot suplir.

L'Ajuntament del cap i casal, però, ha estat també notícia aquests dies perquè, de les biblioteques municipals, s'han trobat a faltar més de mil llibres d'incalculable valor cultural, entre els quals hi ha exemplars únics dels segles XVI, XVII i XVIII. Algunes edicions dels *Furs de València*, dels *Sermons* de Sant Vicent Ferrer i altres, formen part de la nombrosa de desaparicions.

Ara s'ha fet públic que alguns dels funcionaris encarregats en les últimes dècades n'havien detectat les absències. De 1940 ençà, pareix que ha estat una constant. L'Ajuntament ha decidit fer una denúncia en tota la regla, i el cas ha passat a ser objecte d'investigació policial. ¿Quan i com s'ha produït aquest atemptat cultural? ¿Qui n'és el responsable? La investigació ho haurà d'esbrinar. En tot cas, però, ens trobem davant un exemple de l'abandonament en què ha viscut el patrimoni cultural comú. Constatar-ho

Els sermons de Sant Vicent, víctimes de l'espoli.

és ben dolorós i, desgraciadament, amenaça de ser irreversible. Som els hereus de molts anys d'espoli i de fosc. No és bonic, però és la veritat.

Finalment, la Federació Progressista celebrà la seua primera assemblea a nivell valencià. Dissabte passat, dia 9 de novembre, es reuniren a Alacant per discutir diversos documents i iniciar el que ha de ser la seua presència organitzada al nostre país. L'elecció dels òrgans de direcció, el programa polític i la posició sobre la convergència d'esquerres centraren el treball dels assistents, tot assenyalant les preocupacions més preemptòries d'aquest nou col·lectiu polític.

Dos organismes són, a partir d'ara, els responsables de la direcció de la FP: un Consell encarregat de definir-ne les línies polítiques d'actuació i un comitè executiu per al

Ximo Donat, un dels dirigents de la Federació Progressista.

qual foren elegits Ximo Donat, Salvador Soler, Juanjo de la Asunción, Víctor Mansanet, Gabriel Arnero i Clemente Hernández.

Els progressistes valencians proposen una reforma d'ampliació de l'Estatut d'Autonomia i, de la mateixa manera que el partit de Tamames a nivell estatal, postulen una convergència de les organitzacions d'esquerra com a alternativa al PSOE.